

Op vrijdag 23 oktober was het weer zo ver! De voltallige bemanning van Inzake Wandelclub scheepte in het prille begin van de middag in teneinde met een Easyjet naar Belfast, parel van Ulster af te reizen. Licht bepakt, en in het geheel niet bezakt opdat er geen kostbare tijd vermorst zou worden bij het rondhangen bij bagagebanden stapten de heren fluks en welgemoed in de buik van de gereedstaande Boeing (welke naam even verderop een onomatopée zal blijken te zijn. Omdat er niet gerookt mocht worden deden zij dat niet, en op Wilfred na, schakelde een ieglijk zijn mobiel uit.

Niet lang daarna kozen onze Helden het luchtruim en vlogen zij westwaards. Omdat achter (boven) de wolken de zon pleegt te schijnen was het weer aangenaam. Het was nog wel even spannend toen het wolkendek brak en er hele stukken wolkenloze hemel (aarde) verschenen, maar gelukkig bleek ook daar de zon te schijnen. Achteraf kan dus worden vastgesteld dat er voor het schijnen der zon niet noodzakelijkerwijs bewolking hoeft te zijn. Na enig georiënteer werd de juiste landingsbaan gevonden en de landing ingezet. Deze landing vond zijn dieptepunt in een krachtige Boeing, waarmee de piloot het frele toestel tegen de grond smakte. Een ongekend slechte landing. Wij schrokken ons allemaal een hoedje. Ofschoon wij allemaal graag met de pet rondgaan als de chauffeur een beloning toekomt (denk bijvoorbeeld aan de WEPA '88 reis naar de cementgroeven van Bocholtz) peinsde in dit geval niemand er zelfs maar over om het gebruikelijke applaus aan te heffen. Uitgecheckt, smokkelaartje gespot, gepind, gepind, nogmaals vergeefs gepind en de taxi naar Belfast, parel van Ulster, gepakt.

De taxi bracht ons fluks naar Belfast, tijdens welke tocht wij onze eerste sightseeing verrichten. Een blik op Cave Hill, op de urbs en de suburbs (niet noodzakelijk in die volgorde) de sloppen en de slummen, en al gauw werd ons duidelijk waarom aan Belfast ook wel als aan de Parel van Ulster pleegt te worden gerefereerd. De taxichauffeur (Value Cabs, Value Customers, telefoonnummer: 028 90 80 90 80) vertelde ons nog even welk hotel het vaakst bebombardeerd was, en in welke buurt we vooral niet moesten komen, en bracht ons naar het Hotel. Dit hotel met de fraaie naam Youth hostel bleek al even fraai als Belfast, Parel van Ulster. Na de bagage te hebben gedumpt in ons schamele kamertje gingen wij fluks en gezwind een pint pakken in het ons zoeven met klem afgeraden cafe 'The Royal'. Lekkere grote pints Guinness, en een enkel Lagertje voor Garage. Vervolgens een stukje gaan wandelen. Rechtsaf het centrum in en ogenblikkelijk gedesoriëteerd. Dat wil zeggen, de routier wist niet waar we zaten. Nog even een buitengewoon vette (vuige) bek gehaald in de slechtere Fish & Chips om daarna enkele honderden meters te wandelen en weer een kroeg op te zoeken. Een merkwaardig lokaal dat kennelijk diende te fungeren als disco, kroeg, kinderopvang en dat ook maar allemaal half. De Guinness was er best, en onze Wilfred wist de barkeepster zo ver te krijgen dat zij ons wees waar wij waren (qua kaart dan). Tot onze verrassing bleek dat het enige youth hostel op de kaart niet het onze was, en dat wij inderdaad behoorlijk gedesoriëteerd waren. De routier kreeg er gaandeweg meer vertrouwen in, maar dat kan ook aan de Guinness gelegen hebben. Wat is dat toch lekker. Nu wisten we hoe te lopen, en niet veel later waren wij op weg naar het centrum. Hier en daar nog een tussenstopje gemaakt om een glas te vatten en ons verbaasd over de enorme hoeveelheden kroegen en kroeglopers die er in Belfast, parel van Ulster te bekennen zijn. De Belfastians zijn zelf minder fraai. Lelijke kerels, lelijke wijven (want dat waren het) waarover later meer. De agenten dragen kogelvrije vesten en rijden rond in zwaargepantserde crimestoppers van het type Landrover Defender. Omdat het kennelijk tot de folklore behoort om molotovcoctails onder politieauto's te werpen, en de politie door al die folklore zijn werk niet kan doen, zijn er rondom spatlappen gemonteerd die dit oude gebruik in onbruik moeten doen geraken. Enfin, om een lang verhaal kort te maken, veel kroegen gezien, een hoop gedronken, en rond elf uur terug in het Hostel. Zeker het vermelden waard was nog het lokaal "the Crown" een bijzonder rijk gedecoreerd, ongelooflijk mooi cafe. Druk tot 's avonds laat, voetbalkleding niet toegestaan. Alles was hier versierd, ook de plafonds. Ouderwetse gaslampen aan het plafond en een prima sfeer. Zelden zo'n mooi cafe gezien. Aernout naar

bed, Wilfred, Peter en Garage nog even om de hoek naar de disco. Kernwoorden: Guinness, wodka, negerin, IJmuiden, knappe reus, potje vechten en weer naar bed.

LOPEN, ZUIDWAARTS. Zaterdagmorgen gezond weer op. 7 uur wakken, 8 uur lopen. Buiten miezert het een beetje. Onder het genot van een bekertje koffie en een ochtendsigaret verzamelen op de stoep van het Hostel, en eerst rechtsaf, Donegall Road uit, en University Road in. Even gefourageerd bij de plaatselijke super, langs de University (een van de parels van Belfast) en daarna via het Botanic Gardens Park naar de River Lagan. In de botanische tuinen nog even de orangerie bekeken (alweer een parel, we gaan er zo snel doorheen) en ons aan de oevers van de Lagan vervoegd. Verder zuidwaarts langs de rivier. Langs Kings Bridge en Gouvernors Bridge, beiden de moeite van het vermelden niet waard, door de katholieke wijk Stranmillis, om via Sharman Road het natuurgebied, Lagan Meadows in te lopen. Hier verhaalt ons Wilfred van drijvende stenen, heksen en koeien, maar ook, op de Red Bridge, van een Zeemeerjongen die maar bleef huilen. Door het Clement Wilson Park, naar Shawns Bridge. Hier begonnen onze helden al wat hongerig te worden, want het eerdergenoemd fourageren had toch niet zoveel om het lijf, en gelukkig besloten de CdeF en de routier dat het even buiten de route gelegen Malone House wel eens een uitspanning met keuken zou kunnen zijn. Een flinke klim en de nodige twijfel over de gastvrijheid van Malone House (een groot en vervaarlijk hek rondom) later bleken onze helden toch welkom. Tea, en broodjes. Van de broodjes was de prijs/kwaliteitsverhouding bepaald groot te noemen. Nadat onze helden zich ook hadden ontlast de wandeling weer aanvaard. Nog maar een klein stukje naar het eerste dagdoel, de Giants Ring. Terug over Shawns Bridge, verder over Balleylesson road, crooked bridge, Giants Ring Road, en daar was het dan. Een schitterend monument, ook gebruikt als paardenrenbaan, en als vrijplaats voor pederasten van hen die in de heren zijn. Hier nog een fraai verhaal gehoord over terugkerende stenen. Alle flauwe grapjes over the Giants Ring bleken geheel terecht. Terug over Giants Ring Road om via een sluiweggetje naar Belvoir om daar op Belvoir road bus 13b naar het Centrum te pakken. Een flinke rit, door Newtonbreda, Ballynafeigh, Gregagh en ons laten afzetten in het (epi)centrum van Belfast.

NOORDWAARTS. Slingerend door drukbevolkte winkelstraten (het is inmiddels ook echt aangenaam weer geworden) via Royal Avenue, York Street, Frederick Street en North Queen Street het centrum uit. Het wordt hier al behoorlijk ongezellig. Onze routier zoekt een geschikte straat om door te steken naar de beroemde Antrim Road, en kiest daarvoor, hulde, Spamount street. Dit is nu een achterbuurt die zijn weerga niet kent, en die spreekwoordelijk is voor het begrip achterbuurt. Denk aan een akelig rotstraatje in een ellendige Engelse achterbuurt, en je ziet Spamount Street, en de straten er omheen. Piepkleine huisjes, voordeuren open, tussendeuren dicht. De rijkere hebben hun huizen opgetuigd met bij de bouwmarkt gehaalde ornamenten, timpanen en andere blijken van rijkdom. Het is allemaal zo beklemmend dat wij niet lekker hebben staan wijzen en lachen, maar toch redelijk vlot doorliepen. Aan het eind van de straat hadden we eigenlijk rechtsaf hallidays road in ontmoeten, maar dat zag er zo akelig uit, dat we dezelfde weg maar linksaf gingen, langs het vers uitgebrande wrak van een Ford Sierra (bedankt, Garage) . Nog een leuk cafeetje gezien op de hoek, maar daar konden we vanwege het schema niet naar binnen. Antrim Road ziet er meteen al een stuk normaler uit. Breder, meer leven, veiliger. Noordwaards. In de verte is Cave Hill al te zien. Hoog hoor. Maar van veraf valt het gelukkig nog mee. Na de kruising met Limestone Road nog even rechtdoor en dan dwars door de wijk naar Cavehill Road, alwaar we bij de Antrim Road Waterworks nog een gruwelijk verhaal over monsters, helden, wraak en noodlot te horen krijgen. Verder door deze rijkere buurt, en via Cochrane Park en Strathmore Park North eindelijk het CaveHill Country Park bereikt. Eerst naar Belfast Castle voor een versnapering. We zijn net op tijd voor de bruiloft. Nu nog een rondje door het Park. De geplande 6 kilometers blijken er 8,2 te zijn, en het terrein is zacht gezegd geaccidenteerd te noemen. Het is steil, erg steil, en nauwelijks begaanbaar. Gelukkig zijn de Caves niet al te ver weg. Ver, maar niet te. Als we er zijn besluiten we het restant van de route door het park te laten voor wat ie is. Wilfred klimt nog in een cave, althans dat zal hij u zeker vertellen,

maar fotografisch bewijsmateriaal is niet voorhanden. Via een andere route terug door het park, langs de dierentuin, en naar Antrim Road. Daar wachten we op de bus terug naar het Centrum. Voor het evenementje, een vaartocht op Lagan River, is het te laat. Even voor de eindhalte uitgestapt om de rest te lopen.

Naar het hotel, even slapen, en de stad in. Paar biertjes in The Royal gedronken en een eettent gezocht. Tijdens deze tocht, uiteindelijk belanden we bij een Thai, waar de thaise flauwe flutbiertjes van miniformaat achteraf 3 pond per stuk blijken te kosten (vergelijk dat maar eens met een Guinness van 2 pond 15 tot 2 pond 35). Deze zaterdagavond, die vrij warm te noemen is (maar wij dragen allemaal een jas of een dikke trui) blijken de Belfastse meisjes buitengewoon ordinar. Ze zien er niet uit. Zeer korte rokjes, decolletees, navels bloot, en dat alles niet leuk en aardig, maar Zeeman en Bristol (ook een parel trouwens) en dus buitengewoon armoedig. Niet een of twee, maar allemaal. Vervolgens alle kroegen van gisteravond nog eens dunnetjes overgedaan, maar meer aan de whiskey gezeten dan aan de Guinness, hoewel uiteindelijk toch. 's Nachts bij het hotel aangekomen zitten daar honderd kinderen en tieners om een Crimestopper heen op de grond met voor zich kranten en bakken gevuld met frieten, Kentucky Fried Chickens en enorme hoeveelheden vette saus. Een onthutsend gezicht. Naar bed.

GEZOND WEER OP vanzelfsprekend. Douchen, tegen beter weten in sigaretjes roken op de kamer en zo het brandalarm ontsteken, aankleden en naar beneden. Nog een gratis koffie en naar buiten. Eerst een stukje lopen op zoek naar ontbijt, en zo komt de routier op het idee om een kwartiertje verder te lopen naar het Centraal Station om aldaar wat te ontbijten en dan de trein naar Belfast International Airport te nemen. Daar aangekomen blijkt er geen ontbijt te zijn (maar wel een winkel met matige sandwiches) en bovendien geen trein naar International Airport. Waarom ook? De taxi dus maar gepakt, naar de luchthaven. Tijdig vertrokken, fatsoenlijk geland. Omdat diverse leden van Inzake Wandelclub met perikelen aan het thuisfront geconfronteerd werden, de sauna afgeblazen. Onder het genot van een kop verse luchthavenkoffie afgesproken dat Peter ons wat data mailt voor een volgende vergadering en dan ieder zijns weegs. Nog dagen daarna heb ik heimwee naar Belfast, de stad waar we nooit meer zullen komen.